

Arrest

nr. 208 385 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraniër van Turkse origine te zijn, geboren op 21 september 1977 te Teheran. U groeide op als sjjiitische moslim maar bekeerde zich in het begin van de maand 'bahman' 1396 (januari 2018 volgens de Europese kalender) tot het katholicisme. U behaalde een masterdiploma in de landbouw aan de Karach-universiteit en huwde in 1381 (2002-2003) met M.(...) M.(...)(OV X - CG X). Jullie hebben twee kinderen.

Uw vader werkte als officier bij de veiligheidspolitie onder de Sjah maar werd in 1379 (2000-2001) vermoord door vermoedelijk overheidsagenten. U werkte zelf enkele jaren als adjunct van de districtchef van Varamin en werd vervolgens het hoofd Budget van het Provinciaal Huis van Teheran.

Door een dispuut rond de verduistering van geld, werd u in 1392 (2013-2014) gedwongen ontslag te nemen. Als overheidswerknemer was u symbolisch lid van de politieke partij 'Islamic Coalition Party'. Daarnaast werkt u sinds 1379 (2000-2001) in grootschalige projectbouw en sinds 1391 (2012-2013) runt u het bedrijf 'International Group of Traders of Ronash Sepante', een bedrijf dat voedsel verhandelt naar Rusland. Uw handelspartner, M.(...) M.(...), is een hooggeplaatst lid van de 'Sepah' (Iraanse Revolutionaire Garde).

Door uw contacten in Rusland kwam u enkele jaren geleden in contact met het christendom. De katholieke Russen die u leerde kennen waren steeds vriendelijk, betrouwbaar en stipt, eigenschappen die u erg aantrokken. U ging zich daarom in Rusland verdiepen in het katholicisme en ging er ook verschillende keren naar kerken. Ook uw vrouw bleek geïnteresseerd in het christendom. In de herfst van 2017 geraakten jullie 100% overtuigd van het katholicisme en besloten jullie zich te bekeren. Russische vrienden introduceerden u in een huiskerk in uw straat. U ging daar ongeveer driemaal naartoe. In de maand bahman van 1396 (januari 2018) werd u in de huiskerk samen met uw vrouw gedoopt.

*Op 15 of 16 'esfand' van dit jaar (6 of 7 maart 2018), rond middernacht, stonden er plots enkele agenten van de Sepah aan de deur. Ze toonden een huiszoekingsbevel, kwamen binnen en doorzochten het huis. Ze namen heel wat handelsdocumenten mee en verplichtten u met hen mee te gaan. U werd drie dagen vastgehouden, werd ervan beschuldigd te zijn bekeerd en activiteiten uit te voeren tegen de islam. U bleef dit ontkennen en werd na drie dagen vrijgelaten. Ongeveer 25 dagen na de eerste arrestatie kwamen de Sepah-agenten opnieuw langs, arresteerden u en ondervroegen u over uw vrienden, activiteiten en bekering. Uit schrik voor de veiligheid van uw gezin kon u niet meer ontkennen. U ondertekende een bekentenis en beloofde binnen een termijn van vier weken terug te keren naar de islam. Tussen en na de twee arrestaties werd u voortdurend onder druk gezet door de autoriteiten, onder andere kreeg u dreig telefoons en werden uw handelscontracten en geplande leveringen geblokkeerd. Ook uw handelspartner en lid van Sepah viel u lastig en gaf alle informatie over u door aan de autoriteiten. U diende in naam van het bedrijf een klacht in bij de rechtbank omwille van de geblokkeerde leveringen maar gezien uw handelspartner de klacht niet mee had ondertekend, was deze klacht niet geldig. U contacteerde ook het Ministerie van Inlichtingen maar kreeg hier geen gehoor. Omdat de bedreigingen niet ophielden, verliet u ongeveer een maand na uw tweede arrestatie en vrijlating Iran op legale wijze richting Rusland. Ook uw vrouw die in Iran achterbleef, bleef telefonische bedreigingen ontvangen en kreeg nog tweemaal bezoek van Sepah-agenten. Vanuit Rusland regelde u valse Grieks-Iraanse paspoorten voor u en uw gezin. Uw vrouw en kinderen verlieten vervolgens op 25 mei 2018 Iran en vlogen op legale wijze met eigen paspoorten naar Istanbul, Turkije. U reisde diezelfde dag van Rusland naar Istanbul waar u hen in de luchthaven ontmoette. Vanuit Turkije reisden jullie met het vliegtuig en jullie valse paspoorten door tot in België. Jullie kwamen op 27 mei 2018 in België aan en dienden op de luchthaven van Charleroi **een eerste verzoek om internationale bescherming** in.*

Uw broer nam in het bedrijf al uw verantwoordelijkheden over en fungeert sinds uw vertrek als uw 'lange arm'. Hij werd intussen eveneens lastig gevallen door de Sepah en werd bijna dagelijks bevraagd naar uw verblijfplaats.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u op het CGVS kopieën neer van volgende documenten: de eerste pagina van de Iraanse paspoorten van u, uw vrouw en uw twee kinderen, teksten over het christendom ontvangen via de huiskerk, documenten in verband met uw klacht omwille van de geblokkeerde leveringen en enkele handelscontracten.

Op 22 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), in úw hoofde en in deze van uw echtgenote, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan jullie voorgehouden bekering tot het katholicisme geen geloof kon worden gehecht. Jullie tekenden hiertegen op 2 juli 2018 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die in haar arrest van 12 juli jl. de argumentatie en beslissing van het CGVS volgde. J

*ullie gingen niet in cassatieberoep, bleven in België en verzochten vanuit de woonunit van Zulte op 30 juli 2018 **een tweede maal om internationale bescherming**.*

Jullie geven heden aan dat jullie beschikken over verschillende gerechtelijke stukken die moeten aantonen dat u wordt gezocht door uw autoriteiten, dat u werd gedagvaard en uiteindelijk bij verstek werd veroordeeld tot een detentie van 4.5 jaar wegens uw apostasie. U beklemtoont nogmaals dat u en het gezin regelmatig naar de kerk gaan en attesteert dit aan de hand van een getuigenis van de pastoor van Zulte-Machelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u heden aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name de problemen die zouden zijn ontstaan nadat u - alsook uw echtgenote - interesse kreeg voor het christendom en u zich via een Russische huiskerk liet bekeren, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS merkte op dat (1) de motivatie achter jullie zogenaamde bekering naar het christendom van weinig diepgang getuigde, dat (2) jullie kennis over het christendom zeer beperkt en zelfs quasi onbestaande is, dat (3) jullie verklaringen over de 'huiskerk' zeer summier waren, dat (4) jullie christelijke activiteiten in Iran hoe dan ook beperkt waren, dat (5) het niet aannemelijk is dat jullie de doopcertificaten in Iran hebben achtergelaten, het eveneens zeer bedenkelijk is dat jullie dergelijke stukken zomaar thuis zouden bewaren gezien de redelijke kans op betrapping alsook gelet op de verschillende huiszoekingen die er al zouden hebben plaatsgevonden, én jullie niet in staat waren dit certificaat te beschrijven, dat (6) jullie de moslimbenaming gebruikten om de persoon van Jezus te benoemen, dat (7) jullie verklaringen over de ontdekking van jullie bekering door de autoriteiten enkel op veronderstellingen berustten, dat (8) het opvallend was dat jullie geen idee hadden over het lot van de ander huiskerk-leden, dat (9) jullie Iran in het bezit van jullie eigen paspoort op legale wijze hebben verlaten, dat (10) het weinig geloofwaardig is dat uw broer - gelet op jullie problemen - het bedrijf deels van u zou hebben overgenomen en dit aan de zijde van een hooggeplaatst Sepah-lid, dat (11) jullie afwijkende verklaringen aflegden betreffende jullie paspoorten en dat (12) de door jullie neergelegde stukken deze appreciatie niet konden wijzigen.

De RvV volgde in beroep de beslissing van het CGVS waardoor deze kracht van gewijsde geniet en de erin opgeworpen elementen niet kunnen worden betwist. Te meer u geen cassatieberoep indiende.

Thans, in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming beklemtoont u nogmaals uw bekering en voegt u er aan toe dat u inmiddels te weten bent gekomen dat u om die reden tot een gevangenisstraf van 4.5 jaar bent veroordeeld, alsook het toedienen van 74 zweepslagen (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 30 juli 2018, vragen 1-3 en 5). Het gegeven dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is evenwel niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en bekering.

Om uw tweede verzoek kracht bij te zetten legt u volgende stukken neer: vier gerechtelijke documenten en één attest van de pastoor van Zulte-Machelen (dd. 23 juli 2018).

De gerechtelijke stukken omvatten een borgstelling (dd. 14.01.1397 - 3 april 2018), twee dagvaardingen voor de revolutionaire rechtbank van Teheran (dd. 6.03.1397 en 04.04.1397), én het finale vonnis van de rechtbank waarbij u tot 4.5 jaar detentie wordt veroordeeld (dd. 03.05.1397 of 25 juni 2018). Vooreerst moet opgemerkt dat u kopieën neerlegt en geen originelen, waardoor de herkomst en/of authenticiteit van deze stukken onmogelijk kan worden nagegaan, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën. Vervolgens is het opvallend dat het finale vonnis al dateert van eind juni 2018 terwijl u hiervan tijdens de beroepsprocedure voor de RvV (die u aanving op 2 juli 2018) géén melding heeft gemaakt. U verklaart dat u op het ogenblik van uw vertrek uit Iran geen toegang had tot gerechtelijke documenten, dat u inmiddels een Iraanse advocaat onder de arm heeft genomen die de gerechtelijke procedure ter plekke heeft opgevolgd en u de nodige stukken heeft bezorgd (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 30 juli 2018, vragen 1-2). Hoe dan ook, het is opmerkelijk dat u al niet bij aanvang van uw eerste verzoek, waarvan de procedure toch enkele weken in beslag nam, niet onmiddellijk stappen heeft ondernomen om uw situatie in Iran op de voet te volgen, alsook niet eerder een Iraanse advocaat onder de arm heeft genomen - gelet op de vele problemen die u zegt vóór uw vertrek te hebben ondervonden - en dit met het doel op de hoogte te blijven van uw situatie in Iran. Voorts dient toch in het bijzonder te worden gewezen op het document dat de 'borgstelling' betreft. Uit dit stuk moet blijken dat u een eigendomsakte als onderpand voor de geldsom van uw borgstelling heeft ingeleverd en dat deze door de rechtbank werd aanvaard. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat bewijzen van borgstelling door de band niet worden uitgereikt door de Iraanse (gerechtelijke) autoriteiten. Niettegenstaande dergelijke juridische stukken wel degelijk bestaan, worden ze in het gerechtelijk dossier bewaard, waarvan in sé de beschuldigde geen kopieën kan nemen. Gelet op deze informatie is het des te meer frappant dat u toch kopieën neerlegt van een borgstelling zowel als van andere juridische stukken. Dit alles doet des te meer ernstige twijfels rijzen bij de herkomst van deze stukken, alsook stelt dit uw algehele geloofwaardigheid andermaal in vraag. Hoe dan ook, het CGVS beschikt eveneens uit informatie waaruit blijkt dat (vervalste) Iraanse documenten makkelijk kunnen worden verkregen tegen betaling. Dit geldt evenzeer voor juridische stukken waarvan blijkt dat deze zelfs worden aangemaakt door smokkelaarsbendes, met het oog op de asielprocedure in Europa (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden, de door u neergelegde stukken vermogen evenmin de initiële appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Het attest van de priester uit Zulte-Machelen, tenslotte, betreft een attest dat duidelijk op jullie vraag werd opgesteld en weinig of geen objectieve bewijswaarde inhoudt. In het licht van jullie bijzonder ongeloofwaardige verklaringen betreffende jullie bekering tot het Katholicisme, heeft dit attest generlei waarde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Fars en Iraans staatsburger te zijn, geboren op 17 ‘mordad’ 1357 (8 augustus 1978 volgens de westerse kalender). U groeide op als sjiitische moslima maar bekeerde zich in het begin van de maand ‘bahman’ 1396 (januari 2018) tot het katholicisme. U behaalde een master in medische plantenkunde en werkte in het ziekenhuis Khak Azma Negin als specialist in plantheekunde.

U trouwde in 2002 met uw echtgenoot S.(...) Z.(...) S.(...) (OV X - CG 18/01167) en hebben samen twee kinderen.

Ten tijde van de Sjah werkten uw beide ouders voor de politie. Uw moeder behaalde de rang van 'sargord' (majoor) en werkte als typiste, uw vader behaalde een lagere rang, 'sotvan sevon' (junior luitenant).

Reeds als jong meisje was u geïnteresseerd in het christendom. U kwam ermee in aanraking door de boeken die u las en de films die u zag. De laatste jaren dreef uw man vaak handel met Russische zakenlui. Zij waren katholiek en heel vriendelijk en betrouwbaar, waardoor ook uw man interesse kreeg in de godsdienst. In de herfst van 2017 besloten jullie de stap te zetten en zich samen te bekeren. Jullie werden in de maand bahman van 1396 (januari 2018) gedoopt in een huiskerk, waarna u nog éénmaal die huiskerk bezocht. Rond 15 'esfand' van dit jaar (6 maart 2018) vielen drie mannen van de Sepah (Iraanse Revolutionaire Garde) jullie huis binnen. Ze toonden een huiszoekingsbevel, zeiden dat ze vernomen hadden dat uw man bekeerd was en doorzochten het huis. Bij hun vertrek namen ze enkele documenten mee. Uw man wilde hen tegenhouden maar werd ook meegenomen. Drie dagen later werd hij vrijgelaten. Ongeveer 25 dagen later werd hij opnieuw gearresteerd en ondervraagd. Om de veiligheid van zijn gezin te garanderen bekende uw man uiteindelijk te zijn bekeerd en beloofde hij terug te keren naar de islam, waardoor hij na drie dagen werd vrijgelaten. Vanaf dat moment ontvingen jullie echter telefonische bedreigingen. Jullie werden 'afvalligen' genoemd en dreigden ermee uw kinderen te vermoorden indien uw man hen niet zou betalen. Uw man kreeg bovendien problemen op het werk nadat zijn handelscontracten werden geblokkeerd. Omwille van de voortdurende bedreigingen, reisde uw man rond 10 'ordibehesht' 1397 (30 april 2018) op legale wijze naar Rusland. Vanaf dan ging u niet meer werken en gingen de kinderen niet meer naar school. Agenten van de Sepah kwamen nog tweemaal na het vertrek van uw man bij u langs en u ontving nog steeds dreigtelefoons. Uw man regelde vanuit Rusland valse Grieks-Iraanse paspoorten voor hem en zijn gezin. Op 25 mei 2018 reisden u en de kinderen op legale wijze met eigen paspoort naar Turkije. Uw man reisde op dezelfde dag van Rusland naar Turkije. Daar ontmoetten jullie elkaar, verscheurden jullie jullie Iraanse paspoorten en reisden jullie met jullie valse paspoorten met het vliegtuig verder tot in België. U kwam in Charleroi-luchthaven aan op 27 mei 2018 en diende daar onmiddellijk een **eerste verzoek om internationale bescherming** in.

Ter staving van dit verzoek legde uw echtgenoot kopieën van volgende documenten neer: de eerste pagina van de Iraanse paspoorten van elk gezinslid, teksten over het christendom ontvangen via de huiskerk, documenten in verband met de klacht die uw echtgenoot indiende omwille van geblokkeerde leveringen en enkele handelscontracten.

Op 22 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), in úw hoofde en in deze van uw echtgenoot, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan jullie voorgehouden bekering tot het katholicisme geen geloof kon worden gehecht. Jullie tekenden hiertegen op 2 juli 2018 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die in haar arrest van 12 juli jl. de argumentatie en beslissing van het CGVS volgde.

Jullie gingen niet in cassatieberoep, bleven in België en verzochten vanuit de woonunit van Zulte op 30 juli 2018 een **tweede maal om internationale bescherming**. Jullie geven heden aan dat jullie beschikken over verschillende gerechtelijke stukken die moeten aantonen dat uw echtgenoot wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten, dat hij werd gedagvaard en dat hij uiteindelijk bij verstek werd veroordeeld tot een detentie van 4.5 jaar wegens uw apostasie. Jullie beklemtonen nogmaals dat jullie met het gezin regelmatig naar de kerk gaan en attesteert dit aan de hand van een getuigenis van de pastoor van Zulte-Machelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u heden aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name de problemen die zouden zijn ontstaan nadat u - in navolging van uw echtgenoot - interesse kreeg voor het christendom en jullie zich via een Russische huiskerk lieten bekeren, moet worden beklemtoond dat jullie eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS merkte op dat (1) de motivatie achter jullie zogenaamde bekering naar het christendom van weinig diepgang getuigde, dat (2) jullie kennis over het christendom zeer beperkt en zelfs quasi onbestaande is, dat (3) jullie verklaringen over de 'huiskerk' zeer summier waren, dat (4) jullie christelijke activiteiten in Iran hoe dan ook beperkt waren, dat (5) het niet aannemelijk is dat jullie de doopcertificaten in Iran hebben achtergelaten, het eveneens zeer bedenkelijk is dat jullie dergelijke stukken zomaar thuis zouden bewaren gezien de redelijke kans op betrapping alsook gelet op de verschillende huiszoekingen die er al zouden hebben plaatsgevonden, én jullie niet in staat waren dit certificaat te beschrijven, dat (6) jullie de moslimbenaming gebruikten om de persoon van Jezus te benoemen, dat (7) jullie verklaringen over de ontdekking van jullie bekering door de autoriteiten enkel op veronderstellingen berustten, dat (8) het opvallend was dat jullie geen idee hadden over het lot van de ander huiskerk-leden, dat (9) jullie Iran in het bezit van jullie eigen paspoort op legale wijze hebben verlaten, dat (10) het weinig geloofwaardig is dat uw schoonbroer - gelet op jullie problemen - het bedrijf deels van uw man zou hebben overgenomen en dit aan de zijde van een hooggeplaatst Sepah-lid, dat (11) jullie afwijkende verklaringen aflegden betreffende jullie paspoorten en dat (12) de door jullie neergelegde stukken deze appreciatie niet konden wijzigen.

De RvV volgde in beroep de beslissing van het CGVS waardoor deze kracht van gewijsde geniet en de erin opgeworpen elementen niet kunnen worden betwist. Te meer u geen cassatieberoep indiende.

Thans, in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming beklemtoont u, zowel als uw echtgenoot, nogmaals uw bekering en voegt u er aan toe dat jullie inmiddels te weten zijn gekomen dat uw echtgenoot om die reden tot een gevangenisstraf van 4.5 jaar werd veroordeeld, alsook het toedienen van 74 zweepslagen (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 30 juli 2018, vragen 1-3 en 5). Het gegeven dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is evenwel niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en bekering.

Om jullie tweede verzoek kracht bij te zetten leggen jullie volgende stukken neer: vier gerechtelijke documenten en één attest van de pastoor van Zulte-Machelen (dd. 23 juli 2018). De gerechtelijke stukken omvatten een borgstelling (dd. 14.01.1397 - 3 april 2018), twee dagvaardingen voor de revolutionaire rechtbank van Teheran (dd. 6.03.1397 en 04.04.1397), én het finale vonnis van de rechtbank waarbij uw echtgenoot tot 4.5 jaar detentie wordt veroordeeld (dd. 03.05.1397 of 25 juni 2018).

Vooreerst moet opgemerkt dat jullie kopieën neerleggen en geen originelen, waardoor de herkomst en/of authenticiteit van deze stukken onmogelijk kan worden nagegaan, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën.

Vervolgens is het opvallend dat het finale vonnis al dateert van eind juni 2018 terwijl jullie hiervan tijdens de beroepsprocedure voor de RvV (die u aanving op 2 juli 2018) géén melding hebben gemaakt. Uw echtgenoot verklaart dat jullie op het ogenblik van jullie vertrek uit Iran geen toegang hadden tot gerechtelijke documenten, dat hij inmiddels een Iraanse advocaat onder de arm heeft genomen die de gerechtelijke procedure ter plekke heeft opgevolgd en jullie de nodige stukken heeft bezorgd (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 30 juli 2018, vragen 1-2).

Hoe dan ook, het is opmerkelijk dat jullie al niet bij aanvang van jullie eerste verzoek, waarvan de procedure toch enkele weken in beslag nam, niet onmiddellijk stappen hebben ondernomen om uw situatie in Iran op de voet te volgen, alsook niet eerder een Iraanse advocaat onder de arm hebben genomen - gelet op de vele problemen die jullie vóór jullie vertrek zouden hebben ondervonden - en dit met het doel op de hoogte te blijven van jullie situatie in Iran.

Voorts dient toch in het bijzonder te worden gewezen op het document dat de 'borgstelling' van uw man betreft. Uit dit stuk moet blijken dat jullie een eigendomsakte als onderpand voor de geldsom van de borgstelling hebben ingeleverd en dat deze door de rechtbank werd aanvaard. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat bewijzen van borgstelling door de band niet worden uitgereikt door de Iraanse (gerechtelijke) autoriteiten. Niettegenstaande dergelijke juridische stukken wel degelijk bestaan, worden ze in het gerechtelijk dossier bewaard, waarvan in sé de beschuldigde geen kopieën kan nemen. Gelet op deze informatie is het des te meer frappant dat jullie toch kopieën neerleggen van een borgstelling zowel als van andere juridische stukken. Dit alles doet des te meer ernstige twijfels rijzen bij de herkomst van deze stukken, alsook stelt dit jullie algehele geloofwaardigheid andermaal in vraag. Hoe dan ook, het CGVS beschikt eveneens uit informatie waaruit blijkt dat (vervalste) Iraanse documenten makkelijk kunnen worden verkregen tegen betaling. Dit geldt evenzeer voor juridische stukken waarvan blijkt dat deze zelfs worden aangemaakt door smokkelaarsbendes, met het oog op de asielprocedure in Europa (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden, de door u neergelegde stukken vermogen evenmin de initiële appreciatie van het CGVS inzake uw initieel verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Het attest van de priester uit Zulte-Machelen, tenslotte, betreft een attest dat duidelijk op jullie vraag werd opgesteld en weinig of geen objectieve bewijswaarde inhoudt. In het licht van jullie bijzonder ongeloofwaardige verklaringen betreffende jullie bekering tot het katholicisme, heeft dit attest generlei waarde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk hun vrees voor vervolging omwille van hun bekering tot het christendom.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 206 763 van 12 juli 2018 het volgende over verzoekers' voorgehouden problemen:

“2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de motivatie achter hun zogenaamde bekering naar het christendom van weinig diepgang betekent, (ii) hun kennis over het christendom beperkt of zelf quasi onbestaande is, (iii) verzoekers erg summier zijn over hun beleving in de Iraanse huiskerk, (iv) hun christelijke activiteiten in Iran hoe dan ook beperkt bleven, (v) het niet aannemelijk is dat zij hun doopcertificaat in Iran hebben achtergelaten; het erg bedenkelijk is dat zij deze certificaten thuis zouden bewaren gezien de kans op betrapting en de verschillende huiszoekingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden; en het feit dat verzoekers het document niet weten te beschrijven, erg doet twifelen aan het bestaan ervan, (vi) verzoekers meestal de term ‘hezrate Isaa’ gebruiken om Jezus te benoemen terwijl dit een term is die door moslims aan Jezus wordt gegeven, (vii) hun verklaringen aangaande de ontdekking van de autoriteiten over zijn bekering enkel uit assumpties bestaan, (viii) verzoeker geen idee heeft over het lot van de andere huiskerkleden, (ix) verzoekers het land op legale wijze met eigen paspoorten verlaten hebben, (x) het weinig geloofwaardig is dat verzoekers broer in het bedrijf zou kunnen blijven werken met verzoekers handelspartner, die een hoog gerankt lid van Sepah zou zijn, aan zijn zijde, (xi) verzoekers afwijkende verklaringen aflegden aangaande hun Iraanse paspoorten, en (xii) de door hen neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 juni 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen beweerde vrees voor vervolging, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker, ofschoon hij op veel vragen niet nauwkeurig heeft kunnen antwoorden, de essentie heeft aangegeven en dat de door verzoeker gedetailleerde weergave van het doopsel bewijst dat het doopsel werkelijk heeft plaatsgevonden, doch slagen hiermee allerm minst in de aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen. Verzoekers hun beweegredenen zijn vaag, en hun kennis over het christendom is minimaal, zoals toegelicht, zodat zij hun bekering niet aannemelijk maken. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Dat er veel mensen zijn in België die heel hun leven naar een katholieke school zijn geweest, gedoopt zijn, enz., en de betekenis van Pasen of Pinksteren niet kennen, doet hieraan geen afbreuk. Nogmaals, de bekering tot het christendom door een moslim is een ingrijpende gebeurtenis. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, mag van iemand die na jarenlang onderzoek besluit zich te bekeren naar een andere religie, verwacht worden dat zijn kennis het dagdagelijkse overstijgt. Verzoeker benadrukt nog dat hij een gedetailleerde weergave van het doopsel kon geven, doch dit gegeven, los van het feit dat verzoekster zeer oppervlakkig bleef over de doopceremonie, weegt niet op tegen de talloze in de bestreden beslissing opgesomde vaagheden en onwetendheden omtrent hun beweegredenen en hun kennis over het christendom.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aangeven dat zij hun doopcertificaten niet bij zich hadden omdat zij niet het risico wilden lopen betrappt te worden, overtuigen zij allerm minst. Verzoekers waren in hun land van herkomst immers duidelijk wel bereid dergelijk risico te nemen door de certificaten thuis te bewaren waarbij de kans op betrapping reëel was gelet op de verschillende huiszoekingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden. Ook stelde verzoeker tijdens het gehoor zich niet meer te herinneren hoe het doopcertificaat eruit zag (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 15 juni 2018, p. 21). Deze elementen, welke niet worden weerlegd noch ontkracht door verzoekers, doen terecht twijfelen aan het bestaan ervan.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissingen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat zij er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Iran.

2.7. Wat de ter terechtzitting neergelegde documenten betreft kan het volgende worden vastgesteld. (i) In de email van de advocaat van 10 juli 2018 is er sprake van een veroordeling van 4 jaar en zes maanden, "4 years suspended", 74 zweepslagen en 3 miljoen rial. Volgens de brief van de advocaat is er beroep aangetekend tegen deze beslissing en wordt binnenkort een uitspraak verwacht. Vreemd genoeg is er in het relaas van verzoekers op geen enkel moment sprake van een effectieve veroordeling en/of een beroepsprocedure. Ook in het verzoekschrift van 2 juli 2018 wordt geen melding gemaakt van deze veroordeling. De advocaat geeft ook geen enkele toelichting over wanneer er dan wel een veroordeling zou zijn geweest. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de blote beweringen in de email en dat deze email een negatieve indicatie is voor de overige documenten die allen in kopie worden neergelegd en zonder beëdigde vertaling. (ii) Het eerste document, met name een bewijs dat verzoeker is vrijgelaten uit de gevangenis op borg wordt voorts niet aanvaard als objectief bewijs gelet op de inhoud. Het is immers redelijkerwijs weinig aannemelijk dat in een "officieel document" een borgtocht wordt aangenomen zonder dat de som daarbij vermeld wordt. (iii) Het tweede document betreft volgens verzoekers een oproepingsbrief om te verschijnen voor de rechtbank die gedateerd is op 21 mei 2018. De Raad stelt vast dat verzoekster en haar gezin pas op 25 mei 2018 legaal Iran verlieten en van dit document werd tijdens het gehoor en in het verzoekschrift geen melding gemaakt. Er werd zelfs helemaal niet gesproken over het feit dat verzoeker zou gedagvaard zijn. Bovendien is het weinig aannemelijk dat op een "officiële oproeping" om te verschijnen voor een rechtbank geen volledig adres staat van de plaats waar de gedaagde zich moet aanmelden. (iv) Het vierde stuk is een onbegrijpelijke "warning brief" voor de rechtbank van 25 juni 2018. Ook hier staat niet precies waar de verdachte zou moeten verschijnen. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom er nog tweede oproeping moet zijn.

De Raad kan aan aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Gelet op alle voorgaande vaststellingen samen en het ongeloofwaardig relaas is de Raad van oordeel dat aan de voorgelegde stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden nood aan internationale bescherming niet hebben aangetoond.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Iran zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.7.3. *In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

(...)”.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen vermogen verzoekers' (identieke) verklaringen en de door hen in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun vorige verzoek op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven.

In zoverre verzoekers zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw beroepen op de asielmotieven die zij in hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald, kritiek hebben op de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hiertoe verwijzen naar algemene informatie omtrent bekeringen, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bekering en de door hen ingeroepen problemen ingevolge hun bekering. Met het louter volharden in ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, brengen verzoekers geen valabele argumenten bij die hun geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming de volgende stukken neerlegden:

1. Vonnis
2. Oproepingsbrief van 25 juni 2018
3. Oproepingsbrief van 27 mei 2018
4. Borgstelling
5. Attest van een priester uit Zulte-Machelen
6. Uitreisverbod.

Wat betreft het vonnis stelt de Raad vast dat de Raad met betrekking tot de beweerde veroordeling het volgende vaststelde in het kader van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming:

“In de email van de advocaat van 10 juli 2018 is er sprake van een veroordeling van 4 jaar en zes maanden, “4 years suspended”, 74 zweepslagen en 3 miljoen rial. Volgens de brief van de advocaat is er beroep aangetekend tegen deze beslissing en wordt binnenkort een uitspraak verwacht. Vreemd genoeg is er in het relaas van verzoekers op geen enkel moment sprake van een effectieve veroordeling en/of een beroepsprocedure. Ook in het verzoekschrift van 2 juli 2018 wordt geen melding gemaakt van deze veroordeling. De advocaat geeft ook geen enkele toelichting over wanneer er dan wel een veroordeling zou zijn geweest. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de blote beweringen in de email en dat deze email een negatieve indicatie is voor de overige documenten die allen in kopie worden neergelegd en zonder beëdigde vertaling.”

Uit het thans neergelegde vonnis blijkt dat de zogenaamde eerste veroordeling dateert van 25 juni 2018, waardoor opnieuw moet worden opgemerkt dat er in het verzoekschrift van 2 juli 2018 geen melding wordt gemaakt van deze veroordeling. De Raad stelt tevens vast dat het oorspronkelijke vonnis nog steeds niet wordt neergelegd.

Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat zij op het ogenblik van hun vertrek uit Iran geen toegang hadden tot gerechtelijke documenten, dat hij inmiddels een Iraanse advocaat onder de arm nam die de gerechtelijke procedure heeft opgevolgd en de nodige stukken heeft bezorgd. De Raad ziet niet in waarom verzoeker niet eerder een Iraanse advocaat onder de arm nam en dit gelet op de vele problemen die zij voor het vertrek zouden hebben ondervonden. Bovendien dateren de door verzoekers neergelegde oproepingen van 27 mei 2018 en van 25 juni 2018, die door verzoekers samen met een zogenaamde *“e-mail van een advocaat”* pas werden neergelegd tijdens de terechtzitting van de Raad op 12 juli 2018. Ook blijkt uit het vonnis dat verzoeker reeds veroordeeld werd op 25 juni 2018 en dat verzoeker samen met een andere advocaat beroep aantekende tegen dit vonnis, waarvan ook reeds sprake is in voormelde e-mail van 10 juli 2018.

Daarnaast stelt de Raad vast dat er in de e-mail van 10 juli 2018 nog sprake was van een veroordeling van 4 jaar en zes maanden, *“4 years suspended”*, 74 zweepslagen en 3 miljoen rial, terwijl er in het beroepsvonnis wordt verwezen naar het oorspronkelijke vonnis maar er geen sprake meer is van een veroordeling tot 3 miljoen rial en er bijkomend wordt gesteld dat verzoeker toen ook veroordeeld werd tot permanente uitsluiting voor het lidmaatschap en volgen van groepen en partijen.

Voorts is er in dit *“beroepsvonnis”* sprake dat de rechtbank het primaire vonnis *“met het bepalen van een straf van 2 jaar verbod voor het verlaten van het land en 8 jaar uitsluiting van de vermelde items”* corrigeert, terwijl er in de voormelde mail van de advocaat geen sprake was van een uitreisverbod van *“2 jaar”* en *“8 jaar uitsluiting van de vermelde items”*. Hierbij komt nog de vaststelling dat wat verder in het vonnis gesteld wordt dat de aanvraag voor herziening geweigerd wordt en het vonnis van de betrokkende gecorrigeerd wordt om vervolgens te besluiten dat het vonnis definitief is, hetgeen bezwaarlijk met elkaar in overeenstemming te brengen.

Dergelijke vaststellingen maken dat het voorgelegde stuk onvoldoende garanties biedt op vlak van authenticiteit.

Wat betreft dit stuk stelt de Raad overigens vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts een fotokopie neerlegde. Ter terechtzitting stelden verzoekers het origineel exemplaar neer te leggen. De Raad stelt vast dat dit document een getypte tekst betreft en dat de erop vermelde handtekeningen origineel lijken te zijn aangebracht. Het hoeft geen betoog dat iedereen een dergelijke tekst kan opstellen en ondertekenen. De stempel die erop is aangebracht is weliswaar in kleur, maar betreft evenzeer een fotokopie. Mede gelet op de voormelde vaststellingen kan aan een dergelijke gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde worden verleend.

Wat betreft de oproepingsbrief van 25 juni 2018 stelt de Raad vast dat dit hetzelfde stuk betreft dat verzoekers tijdens de beroepsprocedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming neerlegden, ditmaal evenwel vergezeld van een beëdigde vertaling. Desbetreffend stelde de Raad destijds het volgende vast: *“Het vierde stuk is een onbegrijpelijke “warning brief” voor de rechtbank van 25 juni 2018. Ook hier staat niet precies waar de verdachte zou moeten verschijnen. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom er nog tweede oproeping moet zijn.”*. Uit de beëdigde vertaling blijkt evenmin een adres waar de verdachte zou moeten verschijnen. De enkele vermelding *“Revolutionaire Rechtbank vestiging nr. 26 van Tehran”* kan bezwaarlijk volstaan. Opnieuw kan de Raad niet inzien waarom er een tweede oproeping/waarschuwing (d.d. 25 juni 2018) moet zijn te meer uit de vertaling van de oproeping van 27 mei 2018 blijkt dat de zitting plaatsvond op 2 juni 2018 en uit het neergelegde *“beroepsvonnis”* blijkt dat de veroordeling dateert van 25 juni 2018. Dit stuk klemmt des te meer gezien uit de beëdigde vertaling blijkt dat deze oproeping pas op 30 juni 2018 aan het huis van de betrokkene werd afgeleverd.

De Raad kan evenmin inzien waarom er geen concrete datum van verschijning werd ingevuld noch een concreet tijdstip. Uit de beëdigde vertaling blijkt desbetreffend enkel dat respectievelijk *“20 dagen na de observatie”* en *“werkuren van de rechtbank”* als datum en uur van verschijning werden ingevuld.

Uit dergelijke vaststellingen kan niet anders dan besloten worden dat dit stuk een duidelijk gefabriceerd karakter heeft.

Ter terechtzitting stelden verzoekers het origineel exemplaar neer te leggen. De Raad stelt vast dat dit document een ingevuld document betreft. De tekst, de stempel en één handtekening die erop werd aangebracht blijkt echter niet origineel te zijn, maar een fotokopie. De Raad stelt vast dat een andere handtekening en twee vermeldingen op het document er origineel op lijken te zijn aangebracht. Het hoeft geen betoog dat er bij een dergelijk document geen enkel garantie is wat betreft de authenticiteit en dat het met wat knip-en plakwerk gemakkelijk kan worden gefabriceerd. Het aanbrengen van een “*originele*” handtekening en enkele vermeldingen kan bovendien door iedereen worden gedaan. Mede gelet op de voormelde vaststellingen kan aan een dergelijke gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde worden verleend.

Wat betreft de oproepingsbrief van 27 mei 2018 stelt de Raad vast dat dit hetzelfde stuk betreft dat verzoekers tijdens de beroepsprocedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming neerlegden, ditmaal evenwel vergezeld van een beëdigde vertaling. Waar de Raad destijds nog vaststelde dat uit de vrije vertaling bleek dat de oproepingsbrief om te verschijnen voor de rechtbank gedateerd was op 21 mei 2018 en vervolgens vaststelde dat verzoekers pas op 25 mei 2018 legaal Iran verlieten en van dit document tijdens het gehoor en in het verzoekschrift geen melding werd gemaakt en zelfs helemaal niet gesproken werd over het feit dat verzoeker zou gedagvaard zijn, moet worden vastgesteld dat de beëdigde vertaling thans 27 mei 2018 vermeldt, zijnde de dag waarop verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming indienden in België. Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoekers er tijdens hun gehoor op 15 juni 2018 en in het verzoekschrift van 2 juli 2018 geen melding van maakten. Uit de beëdigde vertaling blijkt dat deze oproeping afkomstig is van dezelfde rechtbank in hetzelfde dossier als de oproeping van 25 juni 2018. Ook de lay out is nagenoeg hetzelfde. Aangezien reeds is komen vast te staan dat de oproeping van 25 juni 2018 zeker geen authentiek document betreft en gefabriceerd is, kan de Raad evenmin geloof hechten aan het beweerde authentiek karakter van deze oproeping. Opnieuw acht de Raad het niet aannemelijk dat op een “*officiële oproeping*” om te verschijnen voor een rechtbank geen volledig adres staat van de plaats waar de gedaagde zich moet aanmelden. De enkele vermelding “*Revolutionaire Rechtbank vestiging nr. 26 van Tehran*” kan niet volstaan. Ter terechtzitting stelden verzoekers het origineel exemplaar neer te leggen. De Raad stelt vast dat dit document ook een ingevuld document betreft. Hoewel de ingevulde tekst op het eerste gezicht origineel lijkt, kan het document gelet op de voorgaande vaststellingen onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit.

Wat betreft de borgstelling stelt de Raad vast dat dit hetzelfde stuk betreft dat verzoekers tijdens de beroepsprocedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming neerlegden, ditmaal evenwel vergezeld van een beëdigde vertaling. Desbetreffend stelde de Raad destijds het volgende vast: “*Het eerste document, met name een bewijs dat verzoeker is vrijgelaten uit de gevangenis op borg wordt voorts niet aanvaard als objectief bewijs gelet op de inhoud. Het is immers redelijkerwijs weinig aannemelijk dat in een “officieel document” een borgtocht wordt aangenomen zonder dat de som daarbij vermeld wordt.*”

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming desbetreffend terecht het volgende: “*Voorts dient toch in het bijzonder te worden gewezen op het document dat de ‘borgstelling’ betreft. Uit dit stuk moet blijken dat u een eigendomsakte als onderpand voor de geldsom van uw borgstelling heeft ingeleverd en dat deze door de rechtbank werd aanvaard. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat bewijzen van borgstelling door de band niet worden uitgereikt door de Iraanse (gerechtelijke) autoriteiten. Niettegenstaande dergelijke juridische stukken wel degelijk bestaan, worden ze in het gerechtelijk dossier bewaard, waarvan in sé de beschuldigde geen kopieën kan nemen. Gelet op deze informatie is het des te meer frappant dat u toch kopieën neerlegt van een borgstelling zowel als van andere juridische stukken.*”

Het betoog dat dit document geen borg is maar een bevestiging dat er door verzoekers broer borg gegeven is, kan niet overtuigen. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat indien een onroerend goed gebruikt wordt als borgstelling, hetgeen *in casu* het geval is, de eigendomspapieren steeds worden teruggegeven. Ook wordt, wanneer de borg wordt bepaald, een soort proces-verbaal opgemaakt, dat ondertekend wordt door de rechter, de beschuldigde en de garant. Elk van deze partijen ontvangt een kopie van dit document. Op de eigendomsakte zelf komt een specifieke vermelding te staan dat de eigendom werd ingebracht als borg. Ook blijkt hieruit dat bewijzen van borgstelling door de band niet worden uitgereikt door de Iraanse (gerechtelijke) autoriteiten.

Niettegenstaande dergelijke juridische stukken wel degelijk bestaan, worden ze in het gerechtelijk dossier bewaard, waarvan in sé de beschuldigde geen kopieën kan nemen.

De Raad stelt daarnaast vast dat het document gericht is aan het hoofd van de revolutionaire rechtbank vestiging nr. 26 van Teheran en het afkomstig is van "*Computer registratie – secretariaat-archief*" en het embleem draagt van het Ministerie van Justitie. Gelet op de informatie in het administratief dossier acht de Raad het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijk intern document kan neerleggen. De stelling dat verzoekers broer deze brief heeft laten scannen en registreren bij de bevoegde instantie houdt dan ook geen steek. Evenmin is de vermelding dat het originele attest is afgegeven aan D.Z. in overeenstemming te brengen met de informatie in het administratief dossier. Waar verzoekers ter terechtzitting stellen het originele stuk neer te leggen stelt de Raad opnieuw vast dat het document qua vormgeving opnieuw sterk overeenkomt met de oproepingen die verzoeker neerlegt en waarvan geoordeeld werd dat deze geheel niet konden overtuigen wat betreft hun authenticiteit. Ook hier stelt de Raad vast dat het om een voorgedrukt document gaat dat werd ingevuld. Een dergelijk document kan dan ook door eenieder worden aangemaakt en ingevuld.

Uit het attest van de priester uit Zulte-Machelen, waarvan ter terechtzitting een origineel wordt neergelegd, blijkt dat dit op hun vraag werd opgemaakt, maar kan gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering niet overtuigen.

Het attest van Joris De Jonghe, vicaris-generaal van het Bisdom Gent dat ter terechtzitting per aanvullende nota werd neergelegd blijkt een kritiek te zijn op de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die in het kader van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming werd genomen. Deze beslissingen werden echter bevestigd door 's Raads arrest nr. 206 763 van 12 juli 2018. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen ingeroepen problemen ingevolge hun bekering. Waar er in het attest wordt gewezen naar het vonnis wat de ontdekking door de autoriteiten betreft wordt er verwezen wat er met betrekking tot dit vonnis hoger werd gesteld.

Verzoekers leggen tevens een document voor waaruit moet blijken dat verzoeker een uitreisverbod werd gegeven. De Raad stelt vast dat dit document slechts een printscreen is van een smartphone of tablet en aldus geen enkele garantie bevat inzake zijn authenticiteit. Uit dit document blijkt ook geen enkele datum, evenmin kan hieruit worden afgeleid vanaf wanneer het zogenaamde uitreisverbod voor verzoeker van kracht is en om welke reden dit werd gegeven. Verzoekers stellen dat dit document te raadplegen is op de website "*exitban.ssaa.ir.*", maar geven hierbij geen enkele duiding omtrent deze website. Indien de url link wordt gevolgd, komt er een algemeen beginscherm, waardoor op geen enkele manier kan worden nagegaan of dit document op deze website effectief is terug te vinden en wat hiervan de betekenis is.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers ter terechtzitting stellen de originelen neer te leggen van de fotokopieën die reeds in het rechtsplegingsdossier aanwezig zijn. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hierbij ook een stuk neerleggen, dat niet overeenstemt met enig stuk uit het rechtsplegingsdossier en er evenmin een vertaling van bijvoegen.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen samen en het ongeloofwaardig asielrelaas is de Raad van oordeel dat aan de voorgelegde stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Daarnaast moet nog opgemerkt worden dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten.

Waar verzoekers aanvoeren dat het voor het regime in Iran niet uitmaakt of het al dan niet gaat om een oprechte bekering moet worden opgemerkt dat reeds in het kader van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen omwille van deze bekering. Het verwijzen naar algemene informatie wijzigt niets aan deze vaststellingen. Ook het gegeven dat de kinderen nu gedoopt zijn, werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Ter terechtzitting werpt verzoeker nog op dat hij lid is van wel tien facebookgroepen teneinde zijn vrees voor vervolging in Iran verder te duiden. De Raad stelt vast dat verzoeker hier nooit enige melding van heeft gemaakt.

Evenmin legt verzoeker hier enig bewijs van neer noch toont hij aan dat zijn lidmaatschap bij deze groepen voor hem de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker geeft hierover geen enkele duiding.

Verzoeker geeft aan diabetes te hebben en dat zijn zoon aan een ziekte lijdt waardoor hij geen controle heeft op zijn urine, maar brengt van deze beweringen geen enkel bewijs bij. Evenmin toont hij aan op welke wijze deze aandoeningen maken dat de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoekers wijzen op het belang van het kind merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekers gaan er in deze aan voorbij dat het de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF